

[Gert Petersen.]

For nogle af os er det ikke så stor en overraskelse, men jeg tror da nok, at der må være andre, som får en lidt syrlig smag i munden, bl. a. markedsministeren, som om denne sag — for nu kan jeg ikke nære mig længere — under den debat, vi havde den 4.-6. september i år, udtalte sig om samarbejdets omfang — og jeg citerer fra tiden den 1971-72, sp. 7112. Markedsministeren vendte sig her imod påstanden i mindretalsbetænkningen om —

„... at EF tilsigter en langt snævrere sammenslutning, og man nævner en økonomisk og valutarisk union, fælles udenrigspolitik osv.“

Derpå sagde markedsministeren:

„Efter min mening er det noget af det mest urealistiske, der overhovedet er sagt om udviklingen i EF, for netop de romantiske europæere forestillede sig et forenet Europa og arbejdede i høj grad ud fra disse tanker om meget høj integration; det gælder også kendte socialdemokrater. Men udviklingen i fællesmarkedet er netop gået i retning af et langt mere nøgternt og jordbundet samarbejde, hvor man ikke nu mere forestiller sig, at det er et forenet Europa à la Amerikas Forenede Stater, man er ved at danne, men hvor man netop prøver at løse miljøproblemer, problemet multinationale selskaber, valutaproblemer m. v.“

Altså: den samme markedsminister, som for ikke 2 måneder siden forklarede os i denne sal, at de mennesker, som gik og talte om integration eller fare for integration dannede i fællesmarkedet, var helt galt på den, for det var der ikke spor tale om, den samme markedsminister har nu, enten han selv har døbt det eller accepteret dåben, et sekretariat, hvis engelske navn betyder sekretariat for europæisk integration“. Den slags ting fremmer ikke tilliden til politikere herhjemme.

Jeg vil godt vende tilbage til statsministerens svar. Statsministeren gør meget ud af noget, som der ikke er gjort ret meget ud af i communicateet, nemlig dette med livskvaliteterne — i øvrigt et ejendommeligt ord, som pludselig er kommet ind i det danske sprog, men lad det nu være. Dette med livskvaliteterne, kvaliteten af den menneskelige tilværelse, eller hvad man nu kalder

det, der skal forbedres, spiller en stor rolle i statsministerens svartale. Jeg synes ikke, det spiller nogen særlig fremtrædende rolle i communicateet fra Paris, og det er en opfattelse, som jeg deler med en lang række journalister og tilhængere af EF, som rapporterede om det og konstaterede, at denne sag ikke kom til at spille den store rolle i communicateet.

Når vi så kommer til det konkrete, nævner statsministeren først, hvad han kalder det økonomiske og valutariske samarbejde, og han redegør for, at der skal tages nogle beslutninger om videre udbygning af valutatasamarbejde, hvornår det skal være osv. Derefter siger han:

„Inden udgangen af 1973 skal EF-Rådet træffe beslutning om den videre udbygning af det økonomiske og valutariske samarbejde i retning mod den økonomiske og monetære union.“

Ja men hvad er det for en måde at sige det på? I communicateet står der andet og mere. Der står ikke bare, at man skal træffe beslutninger om den videre udbygning af det økonomisk-valutariske samarbejde i retning af den økonomisk-monetære union. Nej, der står:

„Stats- eller regeringscheferne bekræfter på ny de udvidede europæiske Fællesskabers medlemslandes vilje til uigenkaldeligt at gennemføre den økonomiske og monetære union, idet de bekræfter alle elementerne i de af Rådet og medlemsstaternes repræsentanter den 22. marts 1971 og 21. marts 1972 vedtagne dokumenter.“

I løbet af 1973 bør der træffes de nødvendige beslutninger for at kunne overgå til anden etape i den økonomisk-monetære union inden 1. januar 1974 med henblik på dens fuldbyrdelse senest 31. december 1980.“

Det er, hvad der står. Det er, hvad man er blevet enig om i Paris. Det er, hvad den danske statsminister har tilsluttet sig. Det bliver i den redegørelse, vi har fået her, til, at man skal træffe beslutning om den videre udbygning af et samarbejde i retning mod den økonomisk-valutariske union. Nej, der er tale om nogle ganske konkrete forpligtelser. Man accepterer hermed de forpligtelser, som er indeholdt i resolutionen af 21. marts 1971. Det rimelige havde været, om statsministeren i denne redegørelse var gået ind på,